

τήν παράξενη ουσία τῆς ἀλήθειας.

Κι ἀγάπησε τὰ δάκρυα τῶν σθησιμένων κεριῶν
πού τὸν ἀκολουθοῦσαν ζητώντας τὸ μερίδιο τῆς μνήμης
ὡς ἀγρυπνοῦσαν μὲ τῆς φλόγας τοὺς τὴν κίνηση
πλάι στὸν ξοδευμένο ἔρωτα τῆς νιότης.
Τώρα μιά μικρὴ ἀνεμώνα σκεπάζει τὶς πληγὲς τῆς νύχτας
μὰ δὲ φτάνει νὰ σταλάξει στὰ χρώματα τοῦ θανάτου
ἕναν ἀσάλευτο χτύπο ἀπ' τὴ γυμνωμένη καρδιά τῆς.
Μόνον ὁ ἀπόηχος τῶν μακρινῶν θημάτων τῆς
τρεμοσθῆναι μέσα στὶς ρυτίδες τοῦ διαστήματος
καὶ χάνεται στοὺς θεριωμένους ἀγρούς τῆς ὑποχρεωτικῆς
(πορείας).

ΕΞΗ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

1

Ὡστόσο ξαναγύρισε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς σιωπῆς
κι ἔφερε τὸ χαμόγελο τῆς θάλασσας·
στὶς κοραλλένιες σκιὲς τοῦ προσώπου τῆς γῆς
νὰ μεθύσει ἀπὸ τῆς ματιᾶς τὸ τρυφερὸ χᾶδι.
Ὁνειρεύτηκε ἕνα τραγούδι ν' ἀργοπεθαίνει
στοὺς ἡλίους πού βασιλεύουν μακρινοὶ
ἀνάμεσα στὰ ποτάμια μὲ τὶς παπαροῦνες.
Καὶ στῆς ἀγωνίας τὰ θελοῦδινα δίχτυα
ἔπλεξε μίαν ἐλπίδα τρελλὴ μὲ τὶς ἀφηρημένες γραμμὲς
πού χάραξαν τὰ φευγὰτα πουλιὰ τῆς αὐγῆς
στὴν ἐφήμερη προσφορά τῶν ἀπλωμένων χεριῶν.

2

Σκαλισμένη στὸ μάρμαρο ἡ ὑπόμνηση
πὼς θὰ ὑπάρχει καιρὸς γιὰ περισσότερες συζητήσεις
γύρω ἀπὸ τὸ ἀτέλειωτο θέμα τῶν σειρήνων
πού καλοῦν τὸν Ὀδυσσεά σ' ὄδυνηρὲς ὑποχωρήσεις.
Κι ὡστόσο ἀναποφάσιστοι θὰ κοιτάζουμε τὴν ταραχὴ
νὰ χαράζει μὲ τὰ νύχια τὸ σύμβολο τοῦ φόβου
πάνω στὰ γυάλινα παράθυρα τῆς τρέλλας
πού μᾶς συντροφεύει πιετὰ ὅταν πλανιῶμαστε χαμένοι
στὰ νεκροφυλάκια τοῦ ὑγροῦ φθινοπωρινοῦ ἀνέμου.

3

Μὲ τὴν ἐπιδοκιμασία μιᾶς ἀνάξιας ζωῆς
πού πίστευε πιστὴ καὶ ἄδολη
ἀντίκρουσε χωρὶς ἀποστροφή
τὰ λεηλατημένα χρόνια
μὲ τοὺς ἀπειλητικὸς ἤχους τῶν λέξεων
πού τοῦ θύμιζαν πιεστικά
τὰ γκρίζα πρόσωπα τῶν νεκρῶν
ὅταν σταμάτησε νὰ παίζει τὸ ρόλο του
στὸ ἀνυπόμονο βάθος τοῦ ἰλιγγίου.
Κι ἔμεινε κυκλωμένος
ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀλλοιωμένων χρωμάτων
καὶ τὴν ἀκίνησια τῶν γυάλινων ματιῶν
πού τὸν ἐξέταζαν παγερά
στὸ ὄνομα τῆς ἀχρηστές θυσίας του.

4

Ἀκολουθοῦν τὴν ἀρετὴ πού λουλουδίζει
τῆς ὁμορφιάς οἱ ἀτρύγητοι ἀμπελώνες
μὲ τὴν εὐχὴ τῶν ὑψωμένων σταθίων
πού κυβερνοῦν τὴν ἀμίλητη προσφορά
καὶ τὸ τραγούδι τοῦ ἀχνιστοῦ αἵματος.
Μέσα σ' ὀλόλευκες νύχτες
μιά τρυφερὴ σταγόνα γλυκύτητας
προσφέρει τὸ λατρεμένο κορμί τῆς
στὰ ἐρωτικὰ χᾶδια τοῦ ἀνάλαφρου ἀέρα
ντυμένο μὲ τὴν ἀνατριχίλα τοῦ νεροῦ
καὶ τὴν παράφορη μουσικὴ
πού ξεχύνεται κυματιστὴ
ἀπὸ τὴν ἀνάσα τῆς βροχῆς
καὶ τοὺς ἐξαντλημένους ἤχους
μιᾶς τελετουργικῆς δοκιμασίας
κοκκινίζοντας ἀπὸ ντροπαλὴ εὐτυχία

μπροστὰ στὸ ὑπέροχο μυστικό.

5

Ἀπὸ τὸ πράσινο βελοῦδο τοῦ νεκροῦ νεροῦ
ψεύτικοι ἡλιοὶ μὲ χαιρετοῦν σιωπηλὰ
ὅταν κατηφορίζω τὸ τόξο τῆς ἀγρύπνιας
στὴ θύμηση μιᾶς ἀνοιρευτῆς ἐποχῆς.
Γνωστὴ, φορτωμένη μὲ τὶς τροχιᾶς τῶν πυγολαμπίδων
τρέχει γελώντας ἀνέμελα στὸ μισόφωτο
ἐνῶ οἱ σαῦρες οὐρλιάζουν σπαραχτικά
τριγυρισμένες μὲ θνητὲς λάμψεις τῆς καταρρέουσας
(σικῆς).

Κι ἀπὸ τὸν χαμένο παράδεισο τῶν ὄνειρων
ἀκαθόριστα σχήματα χορεύουν ὑστερικά
σαρκάζοντας τὴν πορεία τῆς ἀφρούρητης ἐπιστροφῆς
πού μοιράζεται τὸν ὕπνο μὲ τὴ λάσπη τοῦ δρόμου.

6

Ἕνας χάρτινος ἀετὸς πού διαλύεται
μὲ τὶς σκέψεις τοῦ σκοτεινοῦ ὄραματος
εἶνε ἡ συλλογὴ ἀπὸ παράξενες πεταλοῦδες
στὸ σανιδένιο πάτωμα τῆς προμονῆς.
Τὸ φῶς πού ἔρπει ἀδέσθιο ἀπὸ τὶς χαραμάδες
δὲν νικᾷ τὴν νύχτα τῆς ὑποψίας
πού πλανιέται σὰ φήμη δισταχτικὴ
στὶς ἀφύλαχτες στοῖς τῆς δειλίας
οὔτε ὁ χειμῶνας ἀρκεῖ νὰ σκορπίσει
τὴν ἀσυνείδητη ὀμίχλη τῶν ματιῶν
πού συγκεντρώνεται πηχτὴ καὶ πλημμυρίζει
τὶς ἀνεμόδαρτες γωνιᾶς.
Ὅμως ἤρθε ἀντίθετα στὴ ροὴ τοῦ χρόνου
περνώντας ἀπὸ τὰ σφραγισμένα παράθυρα
καὶ πρόσφερε στὴν ξερὴ ἐποχὴ
τὸ κόκκινο μὲ αἶμα τριαντάφυλλο.
Κι ὅπως χανόταν ἡ μορφὴ
μὲ τὶς κηλίδες τῆς ραγισμένης καρδιάς
ἀπὸ τὸ παραμορφωμένο τοῦ καθρέφτη εἶδωλο,
τὸ σιδυλλικὸ χαμόγελο παιχινίδισε
στὸ πρόσωπο τὸ ἄμορφο
πού καρτεροῦσε τὴ νυχτερινὴ βροχὴ νὰ ρθεῖ
μὲ τὴν ἀπάτη τῆς πικρῆς ἱκανοποίησης.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΧΑΛΙΟΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΑ "ΑΧΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ,

1

Στὸ ἀσύννορο ἄθος τῆς σιωπῆς μου
—τέλειο σύννεφο χωρὶς καταγωγή—
ἡ λεπτὴ γύρη τῶν ματιῶν σου
Πάνω στὸ πλατὺ σου φῶρεμα
ὁ ἀνεμος τῆς καρδιάς μου.

(Τὸ δικό σου ὄνομα θορυθεῖ
στὰ ζεστά χεῖλη τῆς Κυριακῆς.
Εἶσαι ἡ ἀπέραντη ὄχθη
πού ἐκβάλλουν στὸ φῶς τὰ ὄνειρά μου).

Κοίττα πὼς θριαμβεύω
Κοίτα πὼς θριαμβεύω
πού ἔσκαψαν οἱ ὤμοι σου.
Στὰ πέταλλα τῆς ἐκπληχτικῆς χαρᾶς
ἡ γύμνια σου μὲ ἀναγγέλει.

2

Ἡ χωρητικότητα τῆς ἀγάπης
μετριέται σὲ θαύματα:
ἀγγίζω τ' ὄραμά σου
ὅπως τὰ στήθη σου τὸν χιτῶνα τῆς μέρας,
σὲ πλησιάζω
ὅπως ἡ καρδιά μου τὰ χεῖλη τοῦ πυρετοῦ,
ἀγαπημένη τῶν κοιλάδων, μικρὴ μνηστὴ τῆς ξαστεριάς,
ἀστραπὴ φυλαγμένη στὴν κιβωτὸ τοῦ ὄνειρου.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΤΗΣ